

A Kelet-Nyugati Alkotóműhely irodalmi zine-je #2

Élőpajzs

TARTALOM

ÁNGYÁN ZOLTÁN.

- 3 Ordások a csatornában
- 5 Levél Alaszkából
- 7 Ott voltam
- 8 Hűség a könyvhöz

BÁN DÁRIUS

- 9 Én vagy Ti

HAJDU LEVENTE

- 11 Elégia fekete-fehérben

HU-YANG KAMILLA

- 14 Forma és gondolat
- 15 Égig érünk
- 16 A zsebekbe szabott tér-idő

LÉTMÁNYI KATINKA

- 18 Demuszájország bukása
- 21 Békás-szoros

MOLNÁR DÁVID

- 22 [cím nélkül] részlet

- NAGY JÁZMIN
24 Szürke galamb
26 A kövek közel állnak egymáshoz
29 Pöttyös galamb

- NAGY KRISZTIÁN
31 [cím nélkül]
33 [cím nélkül]

- NAGY MAGDOLNA
34 Motívum
35 Pénelopé álma
36 A szakács

- RÁDAY ZSÓFIA
37 (Válaszvers François
Villon összes költeményére)
39 A villanyszerelők

- SÁRVÁRI BENCE
41 A szél imája
42 Ki a magyar?
44 Állandó emlék

ORDASOK A CSATORNÁBAN
(EGY KORTÁRS AGGÁLYAI)

Temetni a legnehezebb. Elkészönni, azt' otthagyni,
becsukni, bezárni, elföldelni és folytatni:
nélküle.

első aggály: A leírásból meghatározás lett

Fesd meg, írd le!

Fel tudom idézni vonásaidat?

Így kéne téged meghatározni?

Mára már csak egy színkombinációban rejlsz tirok
Ami voltál, azt elsajnáltad tőlem. vagy.

második aggály: küzdelem a műanyaggal

Az organizmus kidobja magából az idegentestet,
de a mikroműanyag felszívódik a szervezetben.

Ott van. Szérválaszthatatlanul.

Van értelme amputálni egy lámpát?

Inkább kiizzadom magamból.

harmadik aggály: a megalkuvás bizonytalansága

Pótolni kell téged. Pótolható vagy.
 Aztán itt vannak ők: egyikükre sem hasonlítasz.
 Van, akire mégis: az a legveszedelmesebb.
 Folytatom nélküled, ártéltelmezlek:
 Farkasa leszek a csatornának

negyedik aggály: ismeretlen félelem

Félek attól, hogy lejössz ide a csatornába.
 De jobban félek elmenni a házad előtt.
 Megszokom alakomat: üvöltök a holdra.

ötödik aggály: a jövő hiánya

Farkasként tisztelnék.
 A csatornában laknak már.
 Egybegyúrjuk egymást: befogadnak.
 Nem ismerek magamra.

hatodik aggály: mindent meg lehet szokni

A metamorfózisom egy a sok közül.
 De alakul a helyzet: szétbaszott szívem tovább
 \dobog.

LEVÉL ALASZKÁBÓL

Kedvesem,
 Egy ideje itt vagyok,
 és te is itt vagy velem,
 mint e tájnak a tartalma.

A hegyek örök hava múlandóbb,
 mint a benned vetett hitem,
 mert tudom,
 hogy egyszer meglátogatsz.

Az erdők, a folyók, a tavak vadak,
 az internet lassú,
 és a konzerv fémízű,
 de én itt vagyok,
 hogy te is itt legyél.

Tegnap sétáltam, vadásztam,
 és virágot szedtem.

Tegnap befűtöttem,
 és énekeltem.

Tegnap megfigyeltem,
 hogy a hó puhább,
 mint tegnapelőtt.

A hold egy zsák krumpli.
A nap besüt a pincébe.

Nincs hideg,
de meleg sincs.

Megtanultam túlélni:
egészen ügyesen horgászok,
de a fafaragás az igazi erősségem.

Holnap kiviszem a csónakot,
és felfedezem a pocsolyákat.

Holnap kiélezem a késem,
és belevágok az ismeretlenbe.

Holnap bemegyek a városba,
és szétpostázom ezt a levelet.

A mai napba csak egy nagy sóhaj fér bele.

Amit még tudnod kell:
nincs ebben semmi felelősséged.

Elrepült egy hóbagoly.

OTT VOLTAM

Kétszáz élet végén megérkeztem
Ezeréves faóriások kibújtak mellkasomból
Lágy ifjú fű simogatta mezítlábosságomat
Összesűrűsödött az idő a felhőkben

Madarak harca a széllel
Kifeszültek a sorsom égszín kékjében
Az égbolt egy foltozott burában
Megkérdezte szenvedtem-e eleget

Hátradőltem és vártam
Megálltam a nyárban
És nem vettem be magam
Az aranybúza hajlongó diadalába

HŰSÉG A KÖNYVHOZ

A forrás közelebb van, mint gondolnád.
Kertek alatt folydogál.
Ha egyszer is itál annak vizéből,
le kell mondanod rólam.

Mert egyszer azt olvastam,
hogy a tengeren túl is vannak vidékek.
Aztán oda mentem, visszajöttem,
de te nem vártál meg.

Azt mondtad nekem,
hogy azt olvastad,
aki óceánt látott,
már nem törődik
a forrással.

Bán Dárius
ÉN VAGY TI

Én vagy Ti, egyikünk szegény,
S Ti csak vártok az Isteni kegyre
Miközben halmozzátok hegyre
A sok földi erényt

Én vagy Ti, egyikünk elég,
Üres a poharatok és az edényetek
Amit halmozzatok, mindent feléltetek
S Én csak nézem, ahogy a Föld is felég

Én vagy Ti, egyikünk álmos,
Az álmok, illúziók nélküli képzetek
Hozzák el számomra a végzetet
A megmásíthatatlan Válóságot

Én vagy Ti, egyikünk halott,
Megütköztünk mi, Átkok és Áldások
S Ti a háborútól a halálom várjátok
Csakhogy Én már halott vagyok

Én vagy Ti, egyikünk remeg,
Mert egy kabát sem elég meleg
Amikor szívetek mélyen, a lelketek,
Tudja mit tettetek

Én vagy Ti, egyikünk beszél,
 Ti ordítjátok, értem mindent megtettetek,
 S Én hallom, hogy semmit nem értettetek
 Hisz helyet velem egyik sem cserél

Én vagy Ti, egyikünk bolond,
 A józan ész elkezdett megbomlani
 S már Én sem tudom megmondani
 Kiknek íródnak ezek a sorok

Hajdu Levente
 ELÉGIA FEKETE-FEHÉRBEN
Dobos Rheának

F1,4

Ütemre szállnak a darvak.
 Ütemre a zászlók.
 Egy rövid, két hosszú, megint rövid.
 Nem csak a levelek mozognak már ekkor.
 Hömpölyög a tenger is.
 Fekete és fehér na meg a szürkék.
 Acélszürke, aszfaltszürke,
 ködszürke, palaszürke, börtönszürke.

F2

Libben a függöny, úgysem szakad el.
 Nem olyan fából faragták,
 mármint az ablakszárnyakat.
 Fátyolfelhők tartják az eget.
 Most leszakad.

F_{2,8}

Közép-Európa az a hely,
ahol nem érdemes kijózanodni.
Félév is van, hogy a függönyök nem mozdulnak.

F₄

Párizs sem olyan már.
Lombok nélkül meg sem ismernéd.
Alagutakba tévedsz.
A lépcsők mozdulatlanok, nem görbülnek.
Ott érdemes feljönni, azt mondják.
Szeles eső fúj.

F_{5,6}

A kovácsoltvas ház nem látható oldala.
A galambok kirepülnek.

F₈

Kéne egy nagy eső, ami lemosná
a házak oldalait az emberekkel együtt.
Nem a graffiti a legnagyobb probléma.
Otthon hagytad a kulcsodat.
A lépcsőházban eddig is ennyi postaláda volt.

F₁₁

A rácsok.
A gyerekkor rácsai.
Szórt fény a félhomályban.
A gang végén a rács, mikor
tudod, hogy itthon vagy.

Hu-Yang Kamilla
FORMA ÉS GONDOLAT

A papír a gondolat membránja,
felületén át lélegzik a képzelet.
Hártyák tartják az anyag néma rendjét,
a gondolatnak így teret nyitva.
Rétegeibe préselt idő méri a fa megtett útját,
kibomló oldalak mesélik a metamorfózist.
A rosthálóba szőtt fonalak az ágívek
gesztusait továbbítják.
A mozdulat körbeér a kéz öltéseiben.
A vonal egy pont, ami útra kelt*.
A két vonás közti csendben súlytalan
ereszkedik alá a lélegzet.
A lap síkját tus és tinta szántja,
gondolatok mossák maguk a sima felületre.
Szín álmodik színt és forma
formát az átalakult szöveten.
A lapok könyvbe szabott teste tudás őrzője.
Berűi az olvasás pillanatában kinyíló virágok,
belsővé rétegeitől rezzen a képzelet.
Az átlényegült tárgy a csendtől a lélegzetig**,
a mozdulatlantól az élőig vezet.

* A vonal egy pont,
ami útra kelt
— Paul Klee

** Csendtől a lélegzetig
— Mireille Vautier
munkái nyomán

ÉGIG ÉRÜNK

Éjszaka az amfiteátrum romjain feküdtünk.
Néztem, ahogy a horizontból lassan átgörbül az ég
íve és a csillagok továbbállnak a sötét boltozaton.
Hallgattuk az úton átsikló járművek doppler effekt-
jét. Lebegtünk a fekete tágasságban, és kicsit mi is
az égig értünk. Figyeltem, ahogy a testek ürbe tátják
magukat. Ahogy minden létező mezőt formál maga
körüli, és ahogy a dolgok egybeérnek. Mert létében
semmi sem magában létező. Erről gyakran megfed-
kezünk. Az egymásrautaltságról, a kölcsönhatások-
ról. A kimondott szóról, a gondolatról, és a tettről.
Érzünk és éreztetünk, gondolunk és gondolatunk,
szenedünk és szenvedtetünk, teszünk és tétetünk
ebben a hatalmas szötteben. Szóval ki milyen mintát
szó, ki milyen szépet?
Ebben a kozmikusságban fut össze tér, idő és gondo-
lat. Látunk, hallunk másokat is. Az ég alatti jelenléret,
az emberi hasonlóságot, ahogy a gondolat születik.
Azután a beszéd, a logosz. A szájat elhagyó hang, és
annak morajlása. Lehet, hogy *nem beszélem nyelved,
de tudok emberül.**
Mert tudni és figyelni érdemes.

* *nem beszélem nyel-
ved, de tudok emberül*
— Balla Gergely

A ZSEBEKBE SZABOTT TÉR-IDŐ

Hét év alatt tízszer költözött.
 Tereket alakított és lakott be.
 Tolta maga előtt a születő szándékot, húzta lemaradó
 \elkét.

Közben léptében tartotta ki a csarnok oszlopait,
 \hogy az építmény maga alá ne temesse.

Futott szűkülő tér és idő elől a holnap szűkülő terei-
 \be és idejébe.

Zsebeket szabott a dolgok rendjének, hogy jusson is,
 \maradjon is.

Zsebekből tágította az időt, miközben szétszabott-
 \ságra predesztinálta.

Tudta, Kronosz* felfalja gyermekeit, és mégis.
 Nincs itt több semmi látnivaló. Jött, látott, menne.
 Vállfát ruhátlanít. Fiókokat ürít. Széket betol. Bő-
 \röndöt húz.

Két beállítás közt születetlen függ alá, magzatként
 \lóg a légüres térben.

Szétszabottság ismétlője. Szakadékok magaslatán
 Ebben fekete öves. \gyönyörködő.

Közben keres. Hogy mit, maga sem tudja.

* - Kronosz felfalja
 a gyermekeit, az óramű
 ideje megöl — mostan-
 ra már jól tudja.
 Hol az a tér-idő ami-
 ben a teremtő csend
 honol? Hol van Kairosz
 amiben az élet születik,
 a virágzásnak időt adó?

Létmányi Katinka
DEMUSZÁJORSZÁG BUKÁSA

Demuszájországban Péter autója lefulladt a ködös reggeli forgalom kellős közepén. Az igazat megvallva semmi kedve nem volt dolgozni, de kortársai, a többi tizennégy éves, már évekkkel ezelőtt munkába állt.

A kézművesek gyerekeinek volt a legkönnyebb sorsuk. A szülők és nagyszülők kezében még ott élt a sok évnvi repetitív mozdulat: a szakértelem. Megmutatták a gyerekeknek. Persze csak annyi tudást adtak át, hogy legyen még dolog a tanulással, aztán a gyerekek kivitték őket a játszótérre. Ha eltűnt egy idős, általában nem pánikolt senki, mert legtöbbször csak elvonultak duzzogni, hogy ők is gyerekek akarnak lenni. Egy gyereknek mindent szabad. Megvehet magának akármit. Árpád (41) például elhatározta, hogy amikor majd gyerek lesz, és lesz fizetése, megveszi magának az ötvenféle vetőmag gyűjteményt. Endre (53) a fogait kívánta rendbe hozatni. Imre (37) kemoterápiás kezelésről álmodozott, a gyereke nem keresett jól a tanári állásával.

Igazságtalan volt számukra ez az egész. Hiszen a gyerekek nem voltak boldogok, és nyilvánvalóan nem is tudták, mitől lehetnének azok. A reggeli tömegközlekedés tele volt a gondoktól sötétkék gyermekarcokkal. A felnőtteket viszont boldoggá tudták tenni a legegyszerűbb dolgok is. Ők tudták, mit akarnak.

Imre remegve, két társától támogatva lépett fel egy fatuskóra a homokozó szélén. Forradalmat hirdetett.

— Forradalmat hirdetek! — mekegte erőtllenül.

— Mi?? — kérdezte Éva (61), aki nagyothallott.

— Forradalmat hirdetek a társadalom egyszer s mindenkorai átrendezésére. Mik vagyunk mi?

— Felnőtt, tapasztalt emberek!

— Mit akarunk?

— Gyerekek lenni!

— Mit mond??

— Mikor akarjuk?

— Még ma!

— Hangosabban legyen szíves!

Banyatankok, járókeretek, sétapálcák, kosarak, alacsonyvázú kerékpárok tömege indult el a főúton. Két férfi szívvrohamot kapott. Két nőt szintén elvesztettünk, mert utánamentek egy kóbor macskának. A viszeresek lemaradva ugyan, de töretlenül meneteltek. Kis idő múlva oda is értek Demuszájország Képviseletéhez.

A puccs gyors volt, mert a felnőttek titkosszolgálati egysége leleplezte, hogy a gyerekek elnöke harmincegy éves, és így elveszítette a szavazói bizalmát. Felborult a világ rendje. A gyerekek emlékeit földalatti laboratóriumokban kollektíven kitorölték, és tömegeket deportáltak a köztéri homokozókba. Sok áldozattal járt a forradalom. De pár gyerek emléke megmaradt. Megtorlásul elhatározták, hogy soha

nem fognak felnőni. Jelenleg ők az ellenállás. A volt elnököknek végül megbocsátottak, mert a gyermeklélek tiszta és nemes, és azóta is rejtett páholyokban szerveznek találkozókat, ápolva közös céljukat: a soha-fel-nem-növést.

Demuszájország, mint önálló állam, megszűnt. Sohaország felemelkedőben van.

BÉKÁS-SZOROS

Apró kavicsok jajgatnak alattam.
Haljanak, gördüljenek.
Zarándok kislábujjam
Utat tör. Én nem merek.
Jobb láb, bal láb.

Fölöttem hallgat a szurdok-óriás.
Szemöldöke görbül.
Nem zár be ő sem engem.
Mosolya gúnnyal zöldül.
Jobb láb, bal láb.

Idegszágú libabőr fut a karomon.
Ide visszajövök.
Egy megfontolt Hold-estén,
És valamit megölök.
Jobb láb, bal láb.

Molnár Dávid
[CÍM NÉLKÜL] RÉSZLET

[...]

A HÉV-en egy sárga pólós embert nézett. Hatvan körüli, csúnyán szürke arcán kapkodó ráncok — először erre figyelt föl. Beszélt egy másikhoz: farmerdzsekis, magas, bólogat. Fafejű fráter — villant be az alliteráció. Tovább nézte a sárga pólóst, minden mozdulata, bántás, nem csak a fafejű fráterrel szemben, hiszen az hülye. Az észre sem veszi, föl sem fogja. Nem csak övele szemben, aki ezt az undokságot kiszúrta, és most annak visszatásztósága, mint az izzó fémdrót kötözte szorosan körül. Ahogy gesztikulál, Isten húsát transzírozza. Neki meg még pár megállónt át el kell viselnie, akárcsak valami penetráns szagot, hogy ez az ember él. Te bűdös bogár, te trágyamajom — ismételte magában, elhessentve a gondolatot, hogy ezzel ő maga is undokká válik. A bűdös bogár kivágott néhány rücskös, darabos szót, mintha alvadtvér-darabokat köpne a fafejű fráter arcába, aki erre csak bólogatva kilihegett két-három igent.

Elképzelte, hogy az öreg, föláll a helyéről, és lekerül róla a sárga póló, mintha egy láthatatlan kéz rántaná le, a nadrág is lecsúszik, és leszakad a lábáról a cipő. Ott áll a bűdös bogár meztelenül, lógatva a faszát. Aztán egy csík jelenik meg rajta. Vékony piros csík. Keresztül a homlokán, végig le az orrán, az aj-

kain, az állán, a nyakán, a mellkasán, a hasán, a lógó faszán hosszában. És kinyílik, kinyílik rajta a bőr. Egyre szélesebbre, mint két óriási szárny. Aztán szakadni kezd ez a kitárt bőrlebernyeg, szakadni összevissza. Akárcsak ha apró rongyok hullanának, a HÉV fekete műanyag padlójára potyognak a darabjai. Igen, így áll ott bőr nélkül az öreg. Áll, és nagyon szomorúan néz szemhéjtalán szemével. A fafejű fráter fölkel a helyéről, nézi, nézi idétlenül, és beleharap. A hasát kezdi marcangolni, akár egy éheztetett kutya. Az öreg kitárja száját, mintha ordítana, nem jön ki belőle hang, óriásseb-arcán könnycsepp gördül végig. A fafejű fráter nem érinti meg a kezével a levetkőztetett húst; görnyedve odakapdos a szájával, amit szorosan rátapaszt, majd elránt. Föl-le mozog az ádámcsutkája, amikor nyel. Most kinézett az ablakon. Bokrok suhantak. Visszanézett a sárga pólós öregre. Ūlt és beszélt. Le kell most szállnia — jutott az eszébe. Odament a szürke ajtóhoz. Távműködésű ajtó. Doors open on the left. Kinyílt. Leszállt. Ment a többi ember közt. Sokan voltak. Kiért a megállóból. Megritkultak. Bűdös bogár — gondolta.

[...]

Nagy Jázmin
SZÜRKE GALAMB

Az ablakból nézelődött, fejét kapkodta jobbra, balra, megint jobbra és megint jobbra.

Mint egy öregasszony, akinek nincs jobb dolga — talán mert minden jobb dolgát már évekkel ezelőtt elvégezte —, csak ült az ablakban és figyelt. Pontosabban megfigyelt, minket figyelt meg, ahogy dohányoztunk, macskát etettünk, boroztunk, vagy teázunk és rohantunk, folyamatosan rohantunk, néha el, néha pedig vissza.

Szürkesége miatt elütött volna a fehér függönytől, de a függöny, ami eltakarta a szobát mindenki más elől, már besárgult és elszürkült és magába olvasztotta a madarat.

Ő belátott a szobába és belátott a lakásba, abba a rég elfeledett hétköznapi, amire a házban mindenki csak úgy hivatkozott:

„Valami fogyatékos szomorú élete.”

Ott ült az ablakban, nagyrészt mozdulatlanul, csak a fejével jelezve, hogy él és képes a megfigyelésre. Képes enni, inni, repülni, félni, de amire most a leginkább képes, tanácstalannak lenni.

Megfordult az ablakban, kicsit jobbra, kicsit balra, majd megint jobbra és megint jobbra lépkedett, talán el is csodálkozott a másodikon élő macskán egy pillanatig.

Elhatározta, hogy felrepül. Felrepül mert éhes, talán szomjas, vagy repülni akar, esetleg fél, vagy megunt a tanácstalanságot.

Felrepült és nekiütközött az ablak üvegének. A feje tompán koppant, szárnya finoman végigsimította az üveget és megrezegtette a keretet.

Visszaült a párkányra, a fehér, már besárgult és elszürkült függöny elé és eldöntötte, hogy megfigyel.

Fejét tovább forgatta, szigorúan a gangra figyelt, a régi szoba nem érdekelte, miért is érdekelte volna, mikor minket sem foglalkoztatott.

Továbbra is megfigyelt, éhes, talán szomjas volt és félt, de mindenképp tanácstalan volt, a két ablaküveg közé zárva, a lakásba, ahova soha nem ment be senki, mert valami fogyatékos nyomorúságos életének a maradéka.

A KÖVEK KÖZEL ÁLLNAK EGYMÁSHOZ

Temető illata van a konyhának megint.

Miután hazament, tiszta haj volt az ágya. Szőke, barna és göndör hajszálak csomósodtak a lepedőn ott, ahol húsz perce még a feje volt, az arca és a furcsa szeplői. Egyedül maradt a hajaival a csöndben és azon gondolkodott, egyet is elég lett volna itthagynia, hogy le tudja másolni, és mindig vele legyen a rózsaszín IKEA lepedőn, ha szeretné. Persze nem akarja, azért küldte haza miután végeztek.

Arra gondol, reméli egyszer túl sok levegő kerül a vérebe és az oxigénbe hal bele egy kellemes kis vasárnap este. Igazából lehet kedd is, mindegy melyik este, de lassan történjen meg. Ha megdöglene, a macskája gondolkodás nélkül megenné ebben biztos, talán még lelkiismeret furdalása sem lenne. Csak azt nem értené miért nem eteti többet.

Füstös volt a szoba az előző este miatt, bent szivaroztak szex után az ágyban. Mind a három ablakot kinyitották még tegnap, az egyik egész éjjel nyitva volt, hátha elpárolog a szag, de kezd úgy érezni már mindegy, rég beszívta fal. Az is lehet talán már az ereiben van olyan mélyen benne, hogy csak ő látja a füstöt a lakásban.

Elköszönésnél, mikor megölelték egymást, arra gondolt: végre egyedül lehetek itthon a csöndben,

majd felhörpintem a maradék kávé, amit otthagytál, pedig kértél, aztán mégsem ittrad meg.

Amikor megismerte azt mondta neki verseket ír. Mármint ő mondta neki. Hogy verseket ír, és néha novellákat, inkább fekszik neki a líra mostanság, mert szabadabbnak érzi, bár nem szeret sorokban gondolkodni. Elvitte a kocsmába és vett neki egy sört. Megitták és beszélgettek, sétáltak és cigarettáztak a rakparton végig, majd a várba mentek fel. Megálltak a Mátvás templom előtt, mutogatta neki a színes cserepeket. Ezután felmentek hozzá és lefeküdtek egymással.

Most megint egyedül volt és volt ideje gondolkodni a csöndben anélkül, hogy valakinek a haja az arcába lógna. Köveknek kéne lennünk azt hiszem. Szilárdnak és mozdíthatatlannak, és akkor nem érezném a vágyat, egyszerűen fel sem merülne annak a lehetősége, hogy érzelemorientáltság végett, ilyen döntéseket hozzak. Nem azért, mert a kövek nem éreznének, mert bár nem vagyok buddhista, azt hiszem van ezekben a dolgokban valami, inkább a kövek látszólagos attitűdjére építkezve gondolom.

Ezután jött a csönd és jöttek a hajszálak a lepedőn, amiket először észre sem vett, csak mikor elkezdtek a lábára tapadni és összecsomósodni a paplanon az emberi test mozgása miatt. Elkezdte összesöpörni őket a tenyerével, ettől még csomósabbak lettek, és pörögtek a keze meg a lepedő között, majd mikor ösz-

szeszedte a rásztásodott haját, legyűrte az ágy mellé.
 Befeküdt a takaró alá és a holnapi randira gondolt,
 amin iszik majd egy sört és felmegy sétálni a várba,
 hogy megnézze a Mátyás templomot, hogy aztán le-
 feküdjön vele otthon és a megmaradt hajákat az ágy
 mellé gyűrje, majd a kukába a többi mellé.

PÖTTYÖS GALAMB

A galamb a kertemben lakik és fél.
 Csipeget a többiekkel,
 Mindig egyedül van.
 Eleinte fehér volt,
 Pár hete szürke pöttyöket növesztett,
 Ismerkedni szeretne
 És barátokat.
 Már ránéznek hetente kétszer
 Ha a szemük sarkába
 A folt lóg bele.
 Az egyik szürke megszerette
 De nem a testét
 Csak a pöttyeit.
 Azóta fogják egymás kezét
 Mikor repülnek a pöttyös galamb és a szürke
 A többiekkel a park felett.
 Nehezek, felszállni is csak ferdén tudnak,
 nem eresztik egymást,
 Egyre szürkébb a pöttyös,
 A szürke galamb fehér pöttyökkel.
 Még mindig a kertemben lakik,
 Már nincs egyedül,
 Néha fél már csak.
 A szürke festék húzza a fejét,
 Fáj ha csipeget,
 Repülni is fáj kézenfogva.

Csoportban nehezebb félni.
 A különleges galamb szürke,
 Már nem annyira különleges
 A pöttyei szétfolytak és betakarták
 Még mindig a keremben él
 Onnan tudom, hogy
 Csontosabb, mint a többi.

Nagy Krisztián
 [CÍM NÉLKÜL]

a képek korában
 egy kép ekkorában
 épp nem nagy

ha faltól falig is,
 ér a felbontott tigris;
 épen hagy

a gondolat okán
 orángután ráng, utána
 csend a hodály

e gömbből font szoba,
 benne szorul szóra
 feszül vászonra

a kimondott idő,
 kibontott cipő, kalapál
 a néhai parketten

ugyan, csak part lette
 szól lágyan a hegyhát
 s tettét kíséri

kísért tett, tettvágy
szökken hamarján sehol,
sehol egy kegytárgy

[CÍM NÉLKÜL]

kézmelegben szíve-veréb
tollamint fel ív lebeg épp
ujjak közt a begyni béke
lenni óvó hegyvidéke
hegyvidéken mennyi fák-nagy
legnagyobb zen fesztivál vagy
csőre szóját Rád emelte:
így legyünk hát átteelve

Nagy Magdolna
MOTÍVUM

Csak zúdult le
az áradat tegnap este,
kimenekítettem.
Zöld nyálkás testét
Felmelegítettem, lépcsőházban
Növesztettem, majd ott
talán a fényben
várva, hogy egészben
felcicomázva, díszben
azt ami ma még nincsen.
Kicsiny kezeivel kapálózott,
de hiába fogtuk
visítani sem tudott,
hisz hangja még
nem született,
két nap kell hozzá
egészen.
Látom a kényszer
nagy úr, kiállítani,
hogy még nincsen készen.

PÉNELOPÉ ÁLMA

Sok évre rá egy képben jelent meg előttem.
Maradj még, oly puha az ágy. Az ágyakat rendre
otthagytam, karokkal és lábakkal együtt. Ahogy az
idő beállt.
Tárták ki szájukat én ömlöttem beléjük, mindig
egyszerre
csak egybe. Az illem tanított erre. Az álmaim szép
lassan
átváltoztak, kiállítás és harag söpörte végig a kiürese-
dett szobákat.
Letűnt hangok és mozdulatok, hánykolódtam velük.
Aztán egy hang mást mondott, az új mondattól
hátra hőköltem. Attól fogva Ismeretlen fényárnyban
úsztak ódon bútoraim, csendes kis rekamiém.
Fésülködőasztalomnál dédelgettem,
mormoltam az új tapintású szavakat.

A SZAKÁCS

Hurcoltál végig a termeken, édes lé folyt a tenyerem-
ből.

Megfáztál, köhögtem a csendbe. Hagymát pucoltam,
legyen estére meleg vacsora, ízes szirup, só és bor.

A szobában felült a felhúzható medve, somolygott
nagy
barna szeme. Majd sztaniolba csomagoltam a zúzát,
holnap felmelegítve együtt fogyasszuk a javát.

Végre kijött belőled a sok elfelejtett morzsa szavak
csámcsognivaló emésztetlen, cubák. Elkotortam.
Tettem a tűzre, fűjtattam, melléd ültem, hallgattam.

Ráday Zsófia

(VÁLASZVERS FRANÇOIS VILLON ÖSSZES
KÖLTEMÉNYÉRE)

A blois-i költői verseny különdíját elnyerő *Ballada*
a felakasztását váró Villon hajdani szeretőjének születés-
napján a szerelem haláláról

Nyelvemen szárad már a szó;
A bugyim ledobni illenem.
Lesz vacsorám — à la fasz, ó!
De szőke nő az értelem,
Meséli vicced épp nekem:
Kókadni kezdteél harcodon,
Írgalmas bosszú fenekem,
Mikor trónolok arcodon.

A seggem éppen száz kiló,
Nyakadba tenni ezért merem.
Súlyra, méretre rád való
Egy akasztófán sem terem.
Gondom csak e nagy kényelem,
Gratulálj, ha megyszarcodon
Egy franciást' szellentennem,
Mikor trónolok arcodon.

Vén farok már csak egyre jó:
 Így szomjan halni az alfelen
 Lehullni, mint tavalyi hó.
 Lányra szegezni gyöttelelem.
 Orcád mihelyst fölnyergelem,
 Nem fekhetsz már Jeanne d'Arcodon.
 Szűzzé szentel a sérelem,
 Mikor trónolok arcodon.

Egyet jegyezz meg Hercegem:
 Véled többé nem barcogom.
 Forró zsírként csak sercegem,
 Mikor trónolok arcodon.

A VILLANYSZERELŐK

Elromlottak a molylepkék,
 nem tudták már tegnap éjjel
 mit is kezdenének ennyi
 maradék nappali fényvel.

Mert a villanyszerelők itt
 mostanában rosszul látnak.
 Biztos ezért néznek mindent
 mesterséges fényforrásnak.

Megjavították a Napot,
 megjavították a Holdat.
 Már a csillagok is félnek:
 mit javítanak meg holnap?

Hosszabbító lóg a Mennyből,
 angyal mászik rajta; szárnyát
 rejti, mert az árnyékáról
 felismernék, megtalálnák.

Nála van az univerzum
 legsötétebb éjszakája.
 Hogyha túl nagy lenne a fény,
 visszaejti a világra.

És ha a szerelők végre
hozzájuk is csak felérnek,
az egész világot hiszik
kiégett villanykörtének.

Kicserélik, felkapcsolják,
minden angyal körbeszállja,
mint a lepke, mert a világ
mozgásérzékelő lámpa.

Sárvári Bence
A SZÉL IMÁJA

Ma szél voltam, elütöttek:
Egy szemétszállító-autó.
A felseperetlen utca
Egy kihült, kormos kandalló.
Fújtam, csak fújtam a gyújtóst
De a nyár lángja leégett.
Jöjj, kegyetlen kukásautó
Én magam ugrom elébed.
Bogozz szét a szálaimra
Acélformád szabja sebem
Aerodinamikádat
Imámban nevéen nevezem.

KI A MAGYAR?

Ma az a magyar ember, aki nem tudja, hogy sírjon vagy nevéssen. Aki nem tud csak sírni, vagy csak nevetni. Akinek ennyi maradt az önérzetéből. Aki művelt és nem kíváncsi. Aki büszke és szégyelli magát mások helyett is. Aki legrészegebb pillanatában is kimondja a legjózanabb dolgokat. Aki tudja, hogy magyar ember evés közben nem beszél; magyar ember üvölt, hogy halják, vitázik, pletykál, szaval, költ, siránkozik, ünnepel.

Magyar ember az, aki felismeri, hogy ez az egész úgy hangzik, mint egy reklámszöveg. Magyar ember a székely anyóka, a londoni pincér, a zseni, a vesztes, a proli, a költő, a fanatikus szurkoló, az apatikus civil, a tanár, a gyerek meg aki mindketőnek ott ül a nyakán. „Magyar érre magyar vámpírt.” Drakula táncol, ingyenesen igényelhető, világörökség besorolású kastély. Döbrögi. Dömdödöm. Az ördög is magyar és az angyalok is. Mikhael-t Miksának becézik és főnöküknek hívják és mindig kivan a fasza, hogy ezek a hülye, debil emberek nem férnek a bőrükbe és naponta 8 milliárdot kell megmenteni.

És mégis megteszi, mert így kívánja a becsület. És éjjel a magyarok békésen alszanak, mikor fel kéne háborodnunk és insomniát kapni mindannyi-ónknak. És nappal fölkelünk és elkezdjük a napunkat, ahogy tudjuk.

És Goethe is magyar volt, mert egy németbe nem szorulhat annyi világfájdalom. Minden vers magyar vers, amit lefordított Arany és Tóth Árpád és Babits és Szabó Lőrinc és ... és ... és ...

És én? Én magyar vagyok, mert ilyeneket mondok és kérdezek és felháborítom az „igazi magyarokat”.

Ma-gyar-ló. Magyar ló. Gyí, Szélvész! Ne nézz vissza, ne nézz előre, ne nézz. Hajtsd le a fejed, tedd a kezed a szívedre, szállj fel magasra, miféle földalatti harc, itt az idő, fejezd abba!

Hát itt mindenki magyarul beszél? — kérdezte az ellenőr az osztrák határon in perfekt ungarische Dichtung. — Mindenki. — válaszolta a fordító.

ÁLLANDÓ EMLÉK

Esőpettyes macskakövön, avarban
Otthon vagyok, magamtól idegen.
Mint egy polcrasimúlt könyv
A hidegszobában
Mértéket veszek a végtelenen.
Aztán maradok az üresen, lehullva
Mint fogmosópohárban üvegszemek
Tisztán, látva mindent, felnagyítva
Míg létezésembe visszaesek.

A KELET-NYUGATI ALKOTÓMŰHELY

Irodalmi zine-je

ÉLŐPAJZS

2023/2

Facebook [keletnyugatialkoromuhely](#)Instagram [@keletnyugati](#)kenya.irodalmi.muhely@gmail.cominfo@keletnyugati.husajto@keletnyugati.hu

Osszeállította: Lémányi Katinka
Konceptió, forók: Hajdu Levente Zsigmond
Tipográfia, print: Tóth Boldizsár

KELET-NYUGATI
ALKOTÓMŰHELY